

Sygn. akt V KO 74/12

POSTANOWIENIE

Dnia 6 grudnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba (przewodniczący)

SSN Kazimierz Klugiewicz (sprawozdawca)

SSN Rafał Malarski

w sprawie **J. Z.**

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 6 grudnia 2012 r.,

wniosku Sądu Okręgowego w P. z dnia 12 listopada 2012 r., w przedmiocie

przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu ,

na podstawie art. 37 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w W.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w P. we wniosku o przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w W. wskazał, że z uwagi na aktualny stan zdrowia oskarżonego J. Z. – potwierdzony stosowną opinią biegłych (głęboki spastyczny niedowład lewostronny u osoby po przebytym udarze niedokrwiennym prawej półkuli mózgu, stan po zawale serca i wszczepieniu kardiowertera-defibrylatora u osoby z przewlekłą niewydolnością serca, nadciśnienie tętnicze, cukrzyca typu 2 w wywiadzie, otyłość znacznego stopnia, obustronny zespół pozakrzepowy z owrzodzeniem prawego podudzia), istnieją obiektywne przesłanki uniemożliwiające prowadzenie sprawy w Sądzie właściwym, przy jednoczesnym istnieniu przesłanek pozwalających na podjęcie zawieszzonego postępowania i prowadzenie go w Sądzie bliskim miejscu zamieszkania oskarżonego.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wystąpienie Sądu Okręgowego w P. jest zasadne. Trafnie wskazano w nim, że z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości sprawa powinna zostać rozpoznana przez inny sąd równorzędny.

Jakkolwiek bowiem nie ulega wątpliwości, że instytucja określona w art. 37 k.p.k. ma charakter wyjątkowy, zaś odstąpienie od zasady rozpoznania sprawy przez Sąd miejscowo właściwy może nastąpić tylko w razie zaistnienia sytuacji jednoznacznie świadczącej o tym, że pozostawienie sprawy w gestii tego Sądu sprzeciwiałoby się dobru wymiaru sprawiedliwości, to właśnie w przedmiotowej sprawie przesłanka powyższa zachodzi w sposób rzeczywisty. Kryterium "dobry wymiaru sprawiedliwości" uzasadniające skorzystanie z właściwości delegacyjnej na podstawie art. 37 k.p.k. przejawia się nie tylko w realnym zagrożeniu obiektywizmu w orzekaniu w zakresie odpowiedzialności karnej, lecz także w sytuacji rzeczywistego zagrożenia sprawnego i szybkiego przeprowadzenia postępowania sądowego, realizującego ustawowy postulat rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie.

W interesie dobra wymiaru sprawiedliwości leży zatem dopuszczenie odstępstwa od zasad wyznaczających właściwość sądu również wtedy, gdy odstępstwo to doprowadzi do usunięcia niepożądanego stanu zdrowia oskarżonego mającego obowiązek stawienia się na rozprawę w sądzie właściwym, stanowi przeszkodę do wydania w sprawie orzeczenia końcowego.

Podzielić więc należy pogląd Sądu Okręgowego, że stan zdrowia oskarżonego stanowi przeszkodę do rozpoczęcia przewodu sądowego przed tym Sądem, a niewątpliwie dobrem wymiaru sprawiedliwości w ujęciu art. 37 k.p.k. jest także potrzeba skutecznego spowodowania przeprowadzenia procesu, co byłoby mało realne, bądź zupełnie niemożliwe z uwagi na stan zdrowia oskarżonego, bez odejścia od zasady właściwości miejscowej sądu (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 kwietnia 2012 r., III KO 13/12, LEX nr 1163346).

Dlatego też, mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

